

A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.004/2020/11/I.szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a dr. Kovács Krisztina pártfogó ügyvéd (Helység7/8/9,) által képviselt **felperes** (Helység2,) **felperesnek** dr. Fabók András ügyvéd (Helység5,) által képviselt **Kft1.** (Helység1,) **alperes** ellen felmondás jogellenességének megállapítása iránt indított perében a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. október 28. napján kelt 6.M.91/2018/73.

sorszámú ítéletével szemben az alperes által 75. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

részítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részében a szabadságmegváltás körében helybenhagyja, az elmaradt jövedelem tárgyában hatályon kívül helyezi, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára utasítja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 5.000 (ötezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felperesnek 10.000 (tízezer) forint, az alperesnek 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint perköltsége merült fel.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást szerint a felperes 2013. augusztus 19. napjától bolti eladó munkakörben állt az alperes alkalmazásában, az alperes Helység3/6/7/8/9-i üzletében. A felperes havi alapbére 111.000 forint volt. Az alperes 2016. augusztus 10-i keltezéssel munkaviszony megszüntetésre vonatkozó munkáltatói igazolásokat küldött postai úton a felperesnek, melyeket a felperes 2016. augusztus 15. napján átvett. A felperes 2016. augusztus 17. napján postai úton kérte, hogy a munkáltató az álláskeresői segély folyósításához új igazolást küldjön részére, ezen kérelmét azzal indokolta, hogy a megküldött nyomtatvány nem tartalmazza a munkaviszony megszüntetésének módját, nem ismert a kilépés módja, ezért azt a munkaügyi központ nem fogadja el.

A felperes 2016. szeptember 6. napján előterjesztett keresetében a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként havi 111.000 forint alapbér alapulvételével elmaradt jövedelem, 30 nap felmondási időre járó távolléti díj (151.350 forint), 2 havi távolléti díj összegének megfelelő végkielégítés (222.000 forint), a 2016. augusztus havi elmaradt munkabér (38.609 forint), szabadságmegváltás (55.459 forint) és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelmének indokaként előadta, az alperes 2016. augusztus 10-i dátummal kijelentette, azonban írásbeli megszüntető nyilatkozatot nem közölt. A szabadságmegváltás tekintetében arra hivatkozott, hogy a 2016. évre időarányosan járó szabadságból az alperes 11 napot nem adott ki.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperest perköltségben történő marasztalását kérte. Az alperes arra hivatkozott, hogy a 2016. augusztus 13. napján postára adott küldemény indokolással ellátott írásbeli azonnali hatályú felmondást is tartalmazott, a küldemény tartalma a tértivevényen is feltüntetésre került. A szabadságmegváltás tekintetében az alperes arra hivatkozott, hogy felperes szabadságát kiadta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményeként 78.122 forint elmaradt jövedelmet és 35.315 forint szabadságmegváltást, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest képviselő pártfogó ügyvédi díj viseléséről úgy rendelkezett, hogy azt 50%-ban az alperes, ezt meghaladóan az állam viseli, a perrel felmerült költségét mindkét fél maga viseli. Kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 16.350 forint illetéket, a fennmaradó 16.350 forint feljegyzett illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kiemelte, a kereseti kérelemben foglaltakra tekintettel elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, az alperes milyen módon szüntette meg a felperes munkaviszonyát, az alperes által hivatkozott írásbeli azonnali hatályú felmondás közlése szabályszerűen megtörtént-e, az azonnali hatályú felmondás indokainak vizsgálatára a közlés bizonyítását követően kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 44. § (1) bekezdés, 22. § (3) bekezdés, 78. § (1) bekezdés és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: r.Pp.) 3. § (3) bekezdés rendelkezései alapján az alperes volt köteles a perben annak bizonyítására, hogy az A/3 alatt csatolt azonnali hatályú felmondást joghatályosan közölte a felperessel, továbbá az Mt. 125. § és a r.Pp. 3. § (3) bekezdés alapján az alperes volt köteles a perben bizonyítani azt is, hogy a felperest megillető 2016. évi időarányos szabadságot kiadta.

Az elsőfokú bíróság - a felmondás indokainak megalapozottságára is kiterjedő - széles körű bizonyítást vett fel, melynek keretében személyesen hallgatta meg a felperest, tanúkat hallgatott ki, okirati bizonyítékokat értékelt és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakra utalással azt állapította meg, hogy az alperes nem tudta bizonyítani a perben, hogy közölte a felperessel az azonnali hatályú felmondást.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során kitért arra, hogy tanú 1 tanú, a munkáltatói jogkör gyakorlójának háziiorvosa bíróság előtt tett tanúvallomásában előadta, hogy 2016. augusztus 13-án - azon a napon, amikor felperes részére a munkáltató összehívta a felmondással kapcsolatos iratokat -, a tanú éppen az alperes Helység1/4-i üzletébe ment. A tanú megerősítette, hogy az alperes által a peres eljárás során becsatolt jegyzőkönyvet - mely azt tanúsítja, hogy a tanú jelen volt, amikor a munkáltató képviselője az azonnali hatályú felmondást a borítékba helyezte az egyéb munkaügyi iratokkal -, a tanú írta alá. A jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy ügyvezető igazgató felperes azonnali hatályú felmondását és az egyéb kilépő papírokat egy borítékba helyezi és tértivevényes, ajánlott levél küldemény formájában történő feladásra előkészíti.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során rögzítette azt is, hogy felperes fia, tanú 2 tanú vallomása szerint éppen otthon tartózkodott, amikor a postás felperes részére kézbesítette a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos iratokat tartalmazó levélpostai küldeményt, a boríték tartalmát felperessel együtt nézték meg, azok között azonban a munkaviszonyt megszüntető felmondás nem volt. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében kitért arra is, hogy felperes 2016. augusztus 17. napján alperesnek küldött egy levelet – mely „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza -, ebben felperes kérte az alperestől hogy az álláskeresői segély igényléshez új igazolólap nyomtatványt állítson ki, mert a felperes részére megküldött nyomtatvány nem tartalmazza a munkaviszony megszűnésének módját, ezért a munkaügyi központ nem tudja elfogadni.

Az elsőfokú bíróság tanú 1 tanúvallomásával, és az alperes által becsatolt jegyzőkönyvvel szemben felperes kereseti előadását fogadta el – miszerint felmondást az alperes írásban nem közölt –, amit az elsőfokú bíróság álláspontja szerint alátámasztott, hogy felperes erre már kereseti kérelmében is hivatkozott, ezt az állítását személyes meghallgatása során is következetesen fenntartotta, és ezt támasztotta alá fia tanúvallomása, továbbá a felperes 2016. augusztus 17. napján kelt levelének tartalma is.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az írásbeli azonnali hatályú felmondás joghatályos közlésének hiányában önmagában a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó igazolások munkavállaló részére történő megküldése jogellenes munkaviszony

megszüntetésnek minősül, erre tekintettel a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményei megfizetésére kötelezte az alperest az ítélet rendelkező részében foglaltak szerint. Az anyagi jogkövetkezmények tekintetében indokolásában utalt arra, hogy az elmaradt jövedelem mellett felmondási időre járó távolléti díj megállapítására nincs lehetőség, továbbá a felperes végkielégítésre nem jogosult, mert a munkaviszonyának tartama nem érte el az Mt.-ben meghatározott minimális három évet, erre tekintettel ezen két jogcím tekintetében a keresetet az elsőfokú bíróság elutasította.

A szabadság megváltás tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a szabadság kiadás megtörténtének igazolására az alperes által becsatolt bérjegyzékek és munkaidő-nyilvántartás nem alkalmasak, figyelemmel arra, hogy azokon felperes aláírása nem szerepel és nem állt rendelkezésre szabadságnylvántartás sem, erre tekintettel – a módosított kereseti kérelem szerint -, napi 5045 forint alapul vételével 7 nap szabadság megváltás megfizetésére kötelezte az alperest.

Az alperes fellebbezésében a r.Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereset teljes egészében való elutasítását, másodlagosan – amennyiben a másodfokú bíróság az ítélet megváltoztatására nem lát lehetőséget – a r.Pp. 252. § (3) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára utasítását kérte. Alperes perköltség iránti igényt is előterjesztett.

Az alperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályokat tévesen értelmezte, a tényállás és a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével, iratellenesen hozta meg ítéletét. Alperes álláspontja szerint a perbeli bizonyítékok alátámasztják, hogy felperes részére 2016. augusztus 15-nek kézbesített postai küldemény tartalmazta az azonnali hatályú felmondást, mely érdemben is megalapozott. Az ítélet sérti a r.Pp. 163. § (1), 206. § (1) és (2) bekezdés rendelkezéseit, az elsőfokú bíróság nem tett eleget a r.Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének, törvénysértően nem alkalmazta a r.Pp. 8. §-át, 141. § (2) és (6) bekezdését, amikor idézés és előzetes bejelentés nélkül, a 3 éves pereskedés utolsó tárgyalásán tanú 2 tanút kihallgatta és nyilatkozatának hitelt adott.

Alperes hivatkozott arra, hogy alperes A/4. alatt csatolta a felmondást is tartalmazó levélpostai küldemény tértivevényét, amely az „ügyfél saját jelzése” a rovatban tartalmazta azt, hogy „azonnali hat. felmondás”.

Nem merülhet fel ésszerű indoka annak, hogy az alperes csak a munkaviszony megszüntetésekor kiállítandó igazolásokat küldte meg, a felmondást azonban nem. Hivatkozott arra, hogy csatolta azt a jegyzőkönyvet, amely igazolja, a borítékban elhelyezésre került az azonnali hatályú felmondás is, tanúként tanú 3 és tanú 1 írták alá jegyzőkönyvet, utóbbi személyt tanúként is kihallgatta a bíróság, aki megerősítette, hogy jelen volt és látta, hogy az azonnali hatályú felmondás bekerült a borítékba. (33. számú irat)

Alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat súlyosan okszerűtlenül, logikátlanul és iratellenesen mérlegelte. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott, tanú 1 okirati tanúkénti eljárását és nyilatkozatának hitelességét nem cáfolta meg semmi, az teljes bizonyító erejű nyilatkozatba van foglalva, amelyet a tanú személyesen is megerősített, és a tanú

nyilatkozatával szemben semmilyen kétség nem merült fel, a tanú nyilatkozatáról készült jegyzőkönyv már 2018. november 23-án - több mint 11 hónappal az ügy utolsó tárgyalása előtt - ismert volt a perben, ehhez képest fogadta el a bíróság felperes perbeli nyilatkozatát és tanú 2 tanú utolsó tárgyaláson tett vallomását, ezzel megcáfoltak és súlytalannak tekintve a fentieket.

Az alperes fellebbezésében is hivatkozott arra, megalapozatlan felperes azon állítása, miszerin életszerűtlen, hogy a postázásra kerülő küldeményről alperes tanúk előtt jegyzőkönyvet vett fel, mert ahogy erre az elsőfokú eljárásban alperes egyértelműen nyilatkozott: alperes tulajdonosának gyermekei munkajogi tapasztalattal rendelkező ügyvédek, akik tisztában vannak a közléssel kapcsolatos visszaélési lehetőségekkel, ezt kívánták kiküszöbölni a jegyzőkönyv felvételével.

Alperes hivatkozott arra is, felperes annak ellenére, hogy nyilvánvaló volt az eljárás során, hogy ez a körülmény jelentős súllyal bír az ügy eldöntése szempontjából, sem a keresetében, sem a meghallgatása során nem tett említést arról, hogy a fia is jelen volt a boríték kinyitásakor, noha ezt a jogi képviselővel eljáró felperesnek a perbeli érvelése központi elemévé kellett volna tennie már az eljárás kezdetétől. Alperes elképzelhetetlennek minősítette, hogy felperes jogi képviselői a perrel kapcsolatos konzultációk során nem tették fel felperes számára elsőként azt az alapvető kérdés, hogy volt-e tanúja a levélpostai küldemény felbontásának.

Alperes álláspontja szerint tanú 2 tanúvallomását a bizonyítékok köréből ki kellett volna rekeszteni, mivel a r.Pp. 8. §-a és 142. §-a kifejezetten előírja a felek számára a jóhiszemű pereskedést és azt, hogy indítványaikat időben terjesszék elő, egyben tiltva a bizonyítási eszközök előterjesztésével való késlekedést, azok visszatartását. Alperes álláspontja szerint rosszhiszemű eljárás, ha a fél akkor indítványozza új tanú kihallgatását, amikor a bizonyítási eljárás gyakorlatilag már befejeződött és tökéletesen ismeri annak eredményét – ilyen körülmények mellett a már megvizsgált tények kiegészítésére indítványoz tanút kihallgatni.

Alperes tanú 2 tanúvallomása értékelésével kapcsolatban hivatkozott arra is, hogy felperes és fia tanúvallomása egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tartalmazott a boríték átvételének körülményeivel kapcsolatban, tehát érdemben sem támaszthatja alá a felperesi előadást.

Az alperes sérelmezte továbbá azt is, hogy a bíróság az azonnali hatályú felmondás indokolása tekintetében érdemben is lefolytatta a teljes körű bizonyítást, felperes ezt követően, előzetes bejelentés nélkül, késedelmesen, rosszhiszeműen, az idézett r.Pp. szabályok megsértésével előállított és meghallgatott tanúja nyilatkozatára alapozta a bíróság a döntését.

Az alperes a felperes perben tanúsított magatartásának megítélését illetően utalt arra is, hogy felperes a legutolsó tárgyaláson tett ellentmondásos nyilatkozatai során letagadta a bíróság előtt, hogy az egyik tanúja egyben rokona is.

Az alperes elsődleges fellebbezési kérelme tekintetében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a megszüntetés indoka tekintetében is lefolytatta a teljes körű bizonyítást, mind az

alperes, mind felperes indítványainak eleget tett, így a másodfokú bíróságnak lehetősége van arra, hogy a felmondás joghatályos közlésének megállapítása mellett, a felmondás érdemében lefolytatott bizonyítás anyagának értékelésével döntsön a kereset elutasításáról. Ezen érvelésével kapcsolatban alperes fellebbezésében részletes előadást tett az általa döntőnek tartott, perben a bíróság elé tárt bizonyítékok tekintetében azok felsorolásával és értékelésével.

Az alperes az elsőfokú ítélet szabadságmegváltás megfizetésére kötelező része tekintetében fellebbezését arra alapította, hogy az általa becsatolt munkaidő nyilvántartás igazolja, a munkaviszony megszüntetéséig felperes valamennyi időarányos időarányosan járó szabadságát igénybe vette.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyben hagyását kérte a r.Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, és kötelezni kérte alperest a csatolt költségjegyzék alapján a másodfokú perköltség viselésére.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a felek előadásának és a részletesen lefolytatott bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján helytállóan állapította meg, az elsőfokú bíróság eleget tett a r.Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének. A felperes vitatta, hogy a per során olyan magatartást tanúsított, amely a bíróság r.Pp. 8. § (1) és (2) bekezdésén alapuló intézkedési kötelezettségét kellett volna maga után vonja, ezzel összefüggésben hivatkozott arra is, hogy felperes jogi képviselőt a per során több jogi képviselő látta el, a felperes a munkaügyi per alatt életveszélyes, nyakcsigolya töréssel járó balesetet szenvedett, ami szintén hátráltatta az eljárás befejezését, ugyanakkor a per első tárgyalásain az alperes és jogi képviselője nem jelent meg, amely szintén kihatással volt a pertartamra. Tanú 2 tanú kihallgatásával kapcsolatban előadta, a bíróság mérlegelési jogkörében döntött arról, hogy az eljárás utolsó tárgyalásán meghallgatja-e a felperes által indítványozott tanút, a 73. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítettek szerint a felek előadták álláspontjaikat tanú 2 tanúkénti meghallgatásával kapcsolatban, a bíróság mérlegelési jogkörében eljárva felperes indítványának helyt adott, a tanút kihallgatta. A felperes a peres eljárás során végig vitatta, hogy az azonnali hatályú felmondás részére kézbesítésre került, a 73. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek szerint a tanács elnöke az utolsó tárgyaláson bontotta fel a felperes által alperes részére megküldött, de alperes által át nem vett levelet, melyben felperes kérte, hogy alperes jelölje meg a munkaviszony megszűnésének módját, mivel a Munkaügyi Hivatal kérelmét nem tudja befogadni ennek ismerete hiányában. A felperes utalt arra is, tanú 2 tanúkénti kihallgatása az eljárás befejezését nem hátráltatta, a tanú kihallgatását követően a tárgyalás berekesztésre került és az elsőfokú bíróság ítéletet hozott.

A felperes hivatkozása szerint – a fellebbezésben foglaltaktól eltérően – felperes személyes előadása és fia tanúvallomása között nincs olyan mértékű eltérés, amely a kézbesítéssel kapcsolatos körülmények tekintetében az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontot alapozna meg.

A felperes arra az esetre, ha a másodfokú bíróság azt állapítaná meg, hogy az azonnali hatályú felmondás felperessel jogszerűen közlésre került, felperes hivatkozott a perben tett nyilatkozataira és az általa kihallgatni indítványozott tanúk vallomására, továbbá arra, hogy a

munkaviszony megszüntetés az Mt. 64. § (2) bekezdésében és az Mt. 78. § (1) bekezdésében foglaltaknak nem felelt meg, az alperes a megszüntető jognyilatkozat indokának valóságát és okszerűségét nem bizonyította.

A felperes a perköltség tekintetében tárgyaláson tett nyilatkozata szerint azt kérte, mivel felperest a per korábbi szakaszában meghatalmazott ügyvéd képviselte, az őt megillető perköltséget az általa csatolt költségjegyzék alapján kérte megállapítani azzal, hogy a felperes tárgyaláson eljáró jogi képviselője pártfogó ügyvéd, erre tekintettel a pernyertesség arányának meghatározását kérte.

Az alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére tett észrevételében a fellebbezésben foglaltakat változatlanul fenntartotta.

Az alperes fellebbezése részben megalapozott.

A másodfokú bíróság az r.Pp. 253. § (2) és (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával a fellebbezés korlátai között vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. A másodfokú bíróság az alperesi fellebbezés megalapozottsága vizsgálata során az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott jogszabályok helyes alkalmazását bírálta felül és figyelembe vette az elsőfokú eljárásban a felek által tett nyilatkozatokat, a beszerzett okirati bizonyítékokat és a tanúk vallomásait.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperest terhelte a bizonyítás abban a tekintetben, hogy a felperessel jogszerűen közölte az azonnali hatályú felmondást, ennek bizonyítása esetén alperesnek kell bizonyítania a felmondás indokainak megalapozottságát.

Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az azonnali hatályú felmondás érdemi vizsgálatának előkérdése, hogy annak jogszerű közlése felperessel megtörtént. Az alperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította-e meg az azonnali hatályú felmondás közlése tekintetében.

A r.Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

Az elsőfokú bíróság a felmondás közlésével kapcsolatban kialakított álláspontjára tekintettel - figyelemmel arra is, hogy nem merült fel az ellenbizonyítás igénye, mert a felperes nem utalt arra, hogy a közlés megtörténtének volt tanúja -, nem tájékoztatta a felperest az ellenbizonyítás lehetőségéről a r.Pp. 3. § (3) bekezdés szerint. A 73. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek alapján megállapítható, a felperes az utolsó tárgyaláson csatolta eredetben a 2016. augusztus 17. napján kelt, alperesnek írott és tértivevénnnyel megküldött levelét, melyet a tanács elnöke a felek jelenlétében kibontott borítékból vett ki és tette a per anyagává. A tanács elnöke ezt követően adott helyt a felperes tanúbizonyítási indítványának és hallgatta ki tanúként a felperes tárgyalásra előállított fiát.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint, ilyen körülmények mellett nem megalapozott az a fellebbezési hivatkozás, miszerint a r.Pp. 8. § (1) és (2) bekezdésében, továbbá 141. § (2) és (6) bekezdésében foglaltak alapján felperes fiának tanúkenti kihallgatására előterjesztett bizonyítási indítványát mellőznie kellett volna az elsőfokú bíróságnak, erre való tekintettel a másodfokú bíróság nem rekesztette ki ezt a tanúvallomást az értékelés körébe vonható bizonyítékok közül.

A másodfokú bíróság ugyanakkor nem osztotta az elsőfokú bíróság bizonyítékok értékelésével, mérlegelésével kapcsolatos álláspontját az azonnali hatályú felmondás közlése tekintetében.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes fellebbezésében megalapozottan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal vette figyelembe a munkaviszony megszüntetésével összefüggő iratok összekészítéséről és azok borítékba helyezéséről felvett, tanúk aláírásával hitelesített jegyzőkönyvet és tanú 1 ezzel kapcsolatban bíróság előtt tett tanúvallomását, továbbá azt a tényt, hogy a megszüntetéssel kapcsolatos iratok közlését igazoló térítvevény alapján megállapítható volt, azon olyan feljegyzés szerepelt, amely arra utal, hogy az azonnali hatályú felmondás is a postára adott iratok között volt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint alperes ezzel kapcsolatban megalapozottan hivatkozott arra, semmilyen ésszerű indoka nem volt annak, hogy alperes a munkaviszony megszüntetésekor kiadandó igazolásokat úgy küldje meg felperesnek, hogy az azonnali hatályú felmondást egyidejűleg nem küldi meg. Az azonnali hatályú felmondás közlésének megtörténtét igazolja közvetett módon az is, hogy felperes az alperesnek 2016. augusztus 17. napján az egyik igazolás ismételt kiadásával kapcsolatban írott levelében - bár számára kétséget kizáróan nyilvánvaló volt, hogy a munkaviszonya megszüntetésre került - említést sem tett arról, hogy a munkáltató által megküldött iratokkal együtt a munkaviszonyt megszüntető jognyilatkozat nem került megküldésre. Helytállóan hivatkozott továbbá az alperes arra is, hogy felperes fia mintegy 3 év távlatából arra pontosan emlékezett, hogy a postás egy hétfői napon kézbesítette a munkaviszony megszüntetésekor kiadott iratokat tartalmazó levelet felperesnek, ugyanakkor lényegesnek tekinthető körülmény vonatkozásában (a tanú kiment az udvarra amikor a postás felperesnek átadta levelet, illetve nem volt kint az udvaron, hanem felperes vitte be neki a levelet a házba) felperes és a tanú vallomása között ellentmondás mutatkozott.

Mindezeket egybevetve a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes által megküldött borítékban az azonnali hatályú felmondás is benne volt, tehát annak szabályszerű közlése felperessel megtörtént.

A fent részletezettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a jogellenes munkaviszony megszüntetés anyagi jogkövetkezményei (elmaradt jövedelem) tekintetében előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában a r.Pp. 252. § (3) alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Itt utal arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás indokolásának érdemi vizsgálata során széles körű bizonyítást vett fel, azonban amint arra az elsőfokú bíróság ítéletében kifejezetten kitért, mivel az azonnali hatályú felmondás felperessel való közlése a perben nem nyert bizonyítást, a bíróság érdemben nem értékelte az alperes által hivatkozott írásbeli munkaviszony megszüntetés indokára vonatkozó bizonyítékokat (elsőfokú ítélet 5. oldal ötödik francia bekezdés).

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalt állást a perbeli azonnali hatályú felmondás jogszerűsége tekintetében, ezért nem volt olyan döntés, amit a másodfokú bíróság felülbírálhatott volna, továbbá amennyiben a másodfokú bíróság ezen perjogi körülmények mellett érdemben bírálná el az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét, ezzel elvonná a 2011. évi CLXI. törvény 13. § (2) bekezdésében biztosított jogorvoslat jogát, mindezekre figyelemmel határozott az elsőfokú ítélet részbeni hatályon kívül helyezéséről.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem és ellenkérelem keretei között formai és tartalmi szempontból bírálja el a perbeli azonnali hatályú felmondás jogszerűségét, amennyiben szükségesnek tartja, ezzel összefüggésben további bizonyítást vegyen fel értékelve azt a körülményt is, hogy a 2016.augusztus 10-ére vonatkozó azonnali hatályú felmondó levél feladására 2016.augusztus 13-án került sor.

A szabadságmegváltás tekintetében az alábbiakat állapította meg a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság a r.Pp. 3. § (3) bekezdés alapján megfelelően tájékoztatta az alperest, hogy neki kell bizonyítania azt is, hogy a felperes kereseti kérelmében megjelölt szabadságát kiadta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ebben a tekintetben a tényállást megfelelő mértékben feltárta, a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta és a bizonyítékokat okszerűen értékelve állapította meg, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, hogy felperes szabadságát kiadta. Az alperes által ennek bizonyítására becsatolt iratok – melyek semmilyen formában nem tartalmazzák felperes azon nyilatkozatát, hogy a szabadság kiadásának megtörténtét elismeri – ennek igazolására nem voltak alkalmasak, ezért a másodfokú bíróság a r.Pp. 253. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú ítéletet a szabadságmegváltás tekintetében helyes indokai alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a szabadságmegváltás tekintetében eredménytelenül fellebbező alperest a r.Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte a felperes meghatalmazott jogi képviselője (felperes megh.jogi képviselője) eljárásával felmerült ügyvédi munkadíjból álló perköltség viselésére – a csatolt költségjegyzék figyelembe vételével.

A másodfokú bíróság a perben feljegyzett fellebbezési illeték összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdés figyelembevételével állapította meg a szabadságmegváltás tekintetében előterjesztett fellebbezés vonatkozásában és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest annak viselésére.

Győr, 2020. július 7.

Dr. Bartus Erika sk.
a tanács elnöke

Dr. Mózsai Gábor sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró